Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Alexandru Macedonski

Poezii

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Poezii
1882

Ocnele / 5
Formele / 7
Noapte de aprilie / 9
Accente intime / 11
Poeții / 15
Noaptea de septembrie / 16
Noaptea de iunie / 19
Vioristul / 23
Hinov / 24
Calul arabului / 25
Templul bogăției / 27
La suflet / 27
Lupta și toate sunetele ei / 28
La harpă / 29
Focul sacru... / 32
Tinerețea / 33
Odă la condeiul meu / 34
Albaspina / 37
Reîntoarcerea / 38

Excelsior
1895-1897

Guzlà / 43
Cele trei năluci / 44
Valțul rozelor / 45

Excelsior / 46
Stepa / 47
Cu morții / 50
Vis de mai / 52

Psalmi moderni

I. Oh! Doamne / 54
II. Țărână / 54
III. Iertare / 55
IV. Dușmanii / 55
V. Zburam / 55
VI. Și-au zis... / 56
VII. Cât am trudit... /56
VIII. Eram / 57
IX. N-am în ceruri / 57
X. Doamne, toate... / 57
XI. M-am uitat / 58
Buchetul / 59
Grija de mâine / 60
Noaptea de noiembrie / 60
Sub stele / 72
Acșam dovalar / 72
În răstriște / 73
În Archangel / 74
Cântec / 74
Plecare / 75
Porunci verlainiane / 76
La bestii / 76
Copiii / 77
Naiada / 78
Apolog / 78
Noaptea de mai / 79
Castele-n Spania / 82
Orchestrare / 85
Noapte de martie / 85

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Poezii
1882

Ocnele / 5
Formele / 7
Noapte de aprilie / 9
Accente intime / 11
Poeții / 15
Noaptea de septembrie / 16
Noaptea de iunie / 19
Vioristul / 23
Hinov / 24
Calul arabului / 25
Templul bogăției / 27
La suflet / 27
Lupta și toate sunetele ei / 28
La harpă / 29
Focul sacru... / 32
Tinerețea / 33
Odă la condeiul meu / 34
Albaspina / 37
Reîntoarcerea / 38

Excelsior
1895-1897

Guzlà / 43
Cele trei năluci / 44
Valțul rozelor / 45

Excelsior / 46
Stepa / 47
Cu morții / 50
Vis de mai / 52

Psalmi moderni

I. Oh! Doamne / 54
II. Țărână / 54
III. Iertare / 55
IV. Dușmanii / 55
V. Zburam / 55
VI. Și-au zis... / 56
VII. Cât am trudit... /56
VIII. Eram / 57
IX. N-am în ceruri / 57
X. Doamne, toate... / 57
XI. M-am uitat / 58
Buchetul / 59
Grija de mâine / 60
Noaptea de noiembrie / 60
Sub stele / 72
Acșam dovalar / 72
În răstriște / 73
În Archangel / 74
Cântec / 74
Plecare / 75
Porunci verlainiane / 76
La bestii / 76
Copiii / 77
Naiada / 78
Apolog / 78
Noaptea de mai / 79
Castele-n Spania / 82
Orchestrare / 85
Noapte de martie / 85

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Zori roze / 88
Banchet la curte / 89
Prietenie apusă / 89
Vaporul morții / 91
Primăvara / 92
Bucolică undă / 93
Pe balta clară / 93
Mă uit la cer / 94
Asupra primului meu volum / 94
Noaptea de februarie / 94
Niponul / 102
Pe un album / 102
În noapte / 103
Libelule / 103
În atelier / 104
Hora / 105
Noaptea de ianuarie / 105
Homo sum / 109
Fântâna / 110
Moise / 111
Bătrâna stâncă / 112
Comori de aur / 112
Epigraf / 113
Ospățul lui Pentaur / 113
Neron / 117
Zi de iarnă / 118
Înjurați-mă, prieteni... / 119
Avânt / 120
Pe lacul Garda / 122
Alea jacta est / 123
Vânt de toamnă / 124
Tu ce ești a naște / 125
Se duce... / 126
Curtea cu juraţi / 127

Stuful de liliac / 129
În arcane de pădure / 129
Pădurea / 130
Amorul / 132
Ursitoarele / 133
Sub munţi / 134
Între frunze / 134
Leul / 135
Epigraf / 136
Faunul / 137
Noaptea neagră / 137
Nepăsare / 138
Ştii tu... / 139
Când aripi... / 139
Ură / 140
Vei crede / 140
Noaptea de iulie / 141
Epigramă / 142
Răzmeliţa morţilor / 142
Noapte albă / 143
Tutunul / 144
Visul fatal / 144
Cântecul şi poetul / 145
Către viitorime / 146
Gândului / 147
Epigramă / 149

Poema rondelurilor
1927

Rondelurile pribege
Rondelul lucrurilor / 153
Rondelul orașului mic / 153

Libris.ro
Respect pentru oameni

Rondelul de aur / 154
Rondelul lunii / 154
Rondelul crinilor / 155
Rondelul ţiganilor / 156
Rondelul cercetaşilor / 156
Rondelul plecării / 157
Rondelul oraşului din Indii / 157
Rondelul morii / 158
Rondelul contemporanilor / 158
Rondelul meu / 159

Rondelurile celor patru vânturi

Rondelul cupei de Murano / 160
Rondelul privighetoarei / 160
Rondelul trecutului / 161
Rondelul oglindei / 161
Rondelul domniţei / 162
Rondelul oraşului de altădată / 163
Rondelul orelor / 163
Rondelul ajungerii la cer / 164
Rondelul ctitorilor / 164
Rondelul coroanelor nepieritoare / 165

Rondelurile rozelor

Rondelul rozelor ce mor / 166
Rondelul lui Saadi / 166
Rondelul rozelor din Cişmigiu / 167
Rondelul marilor roze / 167
Rondelul beat de roze / 168
Rondelul cascadelor de roze / 169
Rondelul privighetoarei între roze / 169
Rondelul rozelor de august / 170
Rondelul rozei ce înfloreşte / 170
Rondelul lui Saadi ieşind dintre roze / 171

Rondelurile rozelor de azi şi de ieri

Rondelul rozelor de azi şi de ieri / 172
Rondelul nopţii argintate / 172

Rondelurile Senei

Rondelul înecaţilor / 173
Rondelul florilor de lună / 174
Rondelul Paradisului Iad / 174
Rondelul dezastrului mondial / 175
Rondelul uriaşului / 175
Rondelul ticăloşilor / 176
Rondelul înălţimilor / 176
Rondelul Franţei burgheze / 177
Rondelul duminicilor de la Bellevue / 178
Rondelul sfârşitului / 178

Rondelurile de porţelan

Rondelul lui Tsing-Ly-Tsi / 179
Rondelul podului de onix / 179
Rondelul pagodei / 180
Rondelul apei din ograda japonezului / 181
Rondelul muzmeiei / 181
Rondelul opiumului / 182
Rondelul Mării Japoneze / 182
Rondelul crizantemei / 183
Rondelul Ioshiwarei / 183
Rondelul chinezilor din Paris / 184
Epigraf final / 185

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ocnele

Guri deschise-n vârf de stâncă, galerii nemăsurate,
Bolți al căror arc se pierde într-un haos neguros,
Astfel se deschid sub munte ocnele înfricoșate,
Cel de pentru vecinicie loc de muncă fioros!
Aci fumurile lumii nu pot să se mai scoboare,
Și nici vaiete, nici lacrimi nu pot să reurce-afar',
Iar pe ceruri de-arde încă binefăcătorul soare,
Pentru cei ce sunt năuntru strălucește în zadar!
Scările în lungi spirale tremură ș-abia te poartă,
Pasul ți se-mpleticește, spiritul e-ncremenit;
De te uiți în jos pe gură, ca l-a Iadurilor poartă,
La privire ți s-arată un abis nemărginit!
Sute de lumânărele licăresc înnegurate,
Și din fundul ce-ngrozește străbătând, pare că-ți zic,
C-aci, una lângă alta, zac ființe vinovate,
Cu victime înfierate de destinul inamic!
Însă dacă chiar lumina până sus abia pătrunde,
Zgomotul abia s-aude ca un vuiet subteran,
Și multiplele ciocane căror stânca le răspunde
Cad p-al sării stei de piatră și recad c-un murmur van.

Eu m-am coborât în ele plin de-a lor imensă taină
Și ca într-un vis fantastic le-am parcurs și le-am văzut,
Catacombe îmbrăcate într-a negurilor haină,
Cum își prelungesc rețeaua pe sub muntele tăcut.
Zgomotul de voci confuze pare ș-azi că-l aud încă
Câte inimi sfărâmate, Dumnezeule,-am văzut!
Câte chipuri sigilate de o suferință-adâncă,
Umbre searbăde și triste pe la ochi-mi n-au trecut!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Am văzut și tinerețea în deplina-i bărbăție,
Cu suavele ei forme și cu mușchii ei de fier,
Cu privirea ei în care arde-o stea de poezie,
Ridicând de disperare pumni nemernici către cer!
În zadar sunt însă toate. Cel ce intr-aci o dată,
Vinovat, sau poate numai, dus de un destin barbar,
Inimă, putere, viață, să-și zdrobească singur cată,
Și să lase-orice speranță pentru vecinicie-afar'!
Am văzut și bătrânețea de ani mulți în două frântă,
Cu o mână tremurândă ridicând greul ciocan
Cum își plimbă împrejuru-i ochii care te-nspăimântă.
Ochi în care nu mai arde nici-un simțământ uman!

Am văzut... și-n taină sfântă întrebatu-m-am atunce,
Ce sunt oare-acele umbre și de ce sunt ele-aci?
Într-a ocnelor urgie cine-n drept e să le-arunce?
Și pe-a răului cărare cin' le-a-mpins a rătăci?
Ce?... Se naște omu-ntr-însul cu a răului menire?
Merge el ca să omoare numai pentru-a omorî?
Ce?... Tâlhar te-ații la drumuri pentru gustul de răpire?
Ce?... N-aștepți până ce foamea vine a te doborî?
Ce?... Ești vinovat când iarna se coboară să te-nghețe,
Fără s-aibi o bucătură, tu, nici copilașii tăi?
Ce?... N-omori și-i lași să moară, pe când pot să se răsfețe
Într-a banului orgie bogătașii nătărăi?
Dar ce drept mai mult ca ție le-a dat Dumnezeu sub soare?
Pentru dânșii-a făcut numai ca pământul să dea rod?
Îmi iei pâinea, – îmi iei viața, și îmi ceri să nu te-omoare?
Ești bogat, dar din spinarea bietului popor nerod!
Vai! Ce-am convenit cu toții a numi societate,
Mult mai demnă ca tâlharii e de-acest cumplit locaș!
Statul e o ficțiune, iar dreptatea, strâmbătate,

Care duce omenirea dintr-un hop într-un făgaș!
Am văzut... Și taina sfântă ce deplin mă cuprinsese
Își luă spre ceruri zborul părăsindu-mă-ngrozit...
Bolțile lung vuvuiră, facla-n mâini mi se stinsese,
Farmecu-ncetă, ș-afară, fără veste, m-am trezit!

Formele

Forma-nghite astăzi fondul, ș-o justiție diformă
Trece-n fața lumii dreaptă, dac-a pus dreptatea-n formă!
Iar când sufletu-ți c-un altul fără preot s-a legat,
Faptul în concubinagiu este-ndată proclamat.
Trebuia în fața lumii să târăști acea ființă,
Coram populo, iubirea să-i aduci la cunoștință,
Și cu fruntea înclinată sub beteală, s-o expui
La surâse cu-nțelesuri și la poftele oricui!
Trebuia la ofițerul situației civile
S-o mai duci, ca să-și înscrie numele pe vreo trei file,
Și pe loc, după ce popa *Isaiia* ți-a cântat,
Mulțumit să pleci acasă spre a fi felicitat,
Să chemi lumea să mănânce ciocolată și cofeturi,
Să ai prânz de gală seară, ș-alte multe marafeturi,
Și la urmă comedia s-o pecetluiești c-un bal,
Ca să-ți joace toți mireasa în vârtejul infernal,
Iar când, unul câte unul, invitații mi te lasă,
Să rămâi cu mama-soacră, sfeșnic neclintit în casă;
Și s-o vezi cum la ureche îi șoptește-ncetinel,
Sub pretextul s-o scutească de surprinderi de-orice fel,
Vorbe multe și mărunte, care-o fac ca să roșească,
Veștejindu-i de pe frunte lămâița feciorească!

Singur când te vezi în fine, searbăd, rece, obosit,
„Te iubesc“ îi spui alene, pe trei sferturi adormit,
Și la rândul ei mireasa, l-acel glas sforăitor,
Fruntea-și pleacă și adoarme pe-adormitul tău amor!
Iată ce-nsemnează-ntocmai, legiuita cununie,
A societății de-astăzi principală temelie,
Formă ce nendeplinită face din copii bastarzi,
Din femei, prostituate ce-ar fi bune să le arzi,
Și din tații de familii, ce de forme s-au scutit,
Monștri de nerușinare, oameni de disprețuit!
Dacă treci la tribunale, spre-a lăsa căsătoria,
Găsești iar că și-n dreptate forma-și are-mpărăția,
Astfel că îți pierzi averea dac-o formă vei scăpa,
Sau de-a drept ajungi la ocnă între vii a te-ngropa!
În armată este formă, în dreptate este formă,
În biserică tot formă, și-n gazetării – reformă.
Formă în căsătorie, în virtute formă iar...
Forma este-n fruntea legii, fondul este la dosar!
Trebuie să nești în formă, dacă vrei să porți un nume;
Trebuie să mori cu formă, dacă vrei să pleci din lume;
La intrarea ta în viață, trebuie ca să-ți plătești
Toate taxele intrării, că de nu, te păcălești.
La ieșirea ta de-asemeni, fără formă nu se iese,
Că ș-acolo ai de plată atestate de decese!
Însuși eu, poet prin suflet, înșirând aici aceste,
Fără ca să cuget, poate, jertfesc formelor funeste,
Și umblând pe-a lui orbită, globul nostru vagabond
Poartă astfel în spinare forme de oameni fără fond.

Noapte de aprilie

Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?...
Un moment! Și-n el o viață de un secol am trăit!
Pentru tine ce-am fost însă? Tot ce-ai fost și pentru mine.
Un capriciu de o clipă pe-ale inimii ruine!
Iată tot. Fără-ndoială, noaptea, c-o vei fi uitat
Și te miri de întrebare precum însumi sunt mirat;
Unul ș-altul, de atuncea, multe nopți avem de-acele
Ca să ne-amintim de toate, este foarte-adevărat!
Dar secretul întrebării, cunoscut inimii mele,
Nu e-al meu să-l dau pe față, și-ți rămâne a ghici
Pentru ce aceste vorbe vin pe buze-a-mi rătăci
„Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?...
Un moment!... Și-n el o viață de un secol am trăit!“
Eram tineri deopotrivă, visători ca Poezia,
Grațioși ca Tinerețea, dulci ca două sărutări
Care-aprind pe buze rumeni ale dragostei-mbătări!
Tu în arte, eu în versuri, ne-ncepuserăm solia,
Viitoru-n fața noastră surâdea, și între noi
Sta capriciul molatic; iar deschis pentru-amândoi
Se afla Musset pe masă. Mai ții minte, spune-mi, oare,
Frazele armonioase din poema-ncântătoare,
Când perdelele alcovei tresăreau? Când Rolla, mut,
În beția cea din urmă sta cu sufletul pierdut!
Marion, pe-ale lui brațe, o copilă! cumpărată
Pe preț d-aur, de la mă-sa, se zbătea nevinovată!...
O! De ce n-am fost ca Rolla și ca el să fi făcut
A-mi fi noaptea cea din urmă noaptea ce-am păstrat în minte?...
Câte suferințe astfel nu mi-aș fi cruțat, și cât
N-aș dormi acum de bine printre mutele morminte,
Unde scapi de scârba lumii și de-al traiului urât!

Spune-mi, draga mea... Mă iartă că era să-ți zic pe nume!...
Poți să fii cu o femeie, dar de ești un om de lume,
Trebuie după aceea, doamnă, ca să-i zici, și eu,
Care fac din lume parte, ca un om cu manieră,
Pot să sar pe ici, pe colo, câte-un gard din drumul meu...
Însăși le-ai sărit adesea... Să sar însă-o barieră...
Nu e-n gustul dumitale și nu poate fi-ntr-al meu!...
Doamna mea, dar. Mai ții minte?... Eu nu uit nimic... Încât
Focul ce ardea în sobă parcă-l văd. Tușeai p-atunce
Și credeai că Moartea, grabnic, are-n groapă să te-arunce
Ea luă amorul nostru și se mulțumi pe-atât!
Este-adevărat, desigur: Nu făcusem jurăminte
Ca să ne iubim o viață cum se face-obicinuit!
Un capriciu de o noapte are altfel de cuvinte
Și, cu toate-aceste, o clipă cât un secol ne-am iubit!
Luna nu era în ceruri ca s-o am de mărturie,
Și-nchizându-și somnoroase ochii lor pătrunzători,
Stelele nenumărate de pe bolta azurie
Dormeau duse prin văzduhuri sub o grea manta de nori!
Ușa chiar era-ncuiată. Iar pe ulița deșeartă
Câțiva nătărăi de frunte se luaseră la ceartă,
Atrăgând de la fereastră pe un curios gardist,
Care, strâns la cataramă, în mundiru-i de cazarmă,
Dup-o lungă sărutare, auzise-n casă larmă...
Precum vezi, n-am nici un martor, și e lucru foarte trist!...
Lemnele trosneau sub flăcări și se-ncovoiau în două,
Însă în cenușă mută de atunci s-au prefăcut,
Că de-ar ști ca să vorbească revenind la viața nouă,
Multe-ar mai putea să spună ele, care ne-au văzut!

A! de n-ai uita nimica din momentele trecute,
Dacă noaptea de aprile ți-a rămas în suvenir,
Vino, vom sorbi din cupa fericirilor pierdute.

Zilele vor curge line după-al nopților delir!
Sunt atât de tânăr încă, inima mi-e-atât de plină,
Buzele-mi șoptind un nume după dragoste suspină!
E ciudat, fără-ndoială, – că sunt ani întregi de zile –
Să-mi reamintesc de-o noapte printre nopțile de-aprile,
Și cu gândul dus la tine, visător, să mă trezesc
Cu o patimă în suflet și în inimă c-un nume
Ca să-mi fluture pe buze și să-mi spuie că iubesc!
E ciudat, și n-am ce zice, dar ciudat așa cum este,
Face parte integrantă din a dragostei poveste
Inima este-o enigmă și iubirea un mister,
Le urmez, și iată totul: să le înțeleg nu cer!
De e scris însă departe unde te-afli-acuma, doamnă,
Să uiți nopțile de-aprile pentru nopțile de toamnă
Și să râzi de-aceste versuri ale sufletului meu,
Uită-le, dar lasă-mi dreptul ca să nu le uit și eu,
Și să-mi zic ca mângâiere pentr-o patimă adâncă
„Mai ții oare încă minte noaptea-n care ne-am iubit?
O mai ții tu minte încă?...
Într-o clipă trecătoare cât un secol am trăit!"

Accente intime

În zilele aceste când inima expiră,
Când egoismu-n aer ca molimă planează,
Când florile simțirii din piepturi se retează,
Când bunul trai e ținta la care se aspiră,
Când orice este nobil ne lasă reci și muți,
Când fruntea și-o ridică toți oamenii căzuți,
De ce nu e putință s-adormi pe neașteptate
Și tocmai peste-un secol, nembătrânit d-etate,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Să te deștepți prin farmec la viață și lumină,
Călcând într-un nou secol pe-a vechiului ruină!

Nu plâng pe-o soartă crudă ce-n veci mă urmărește
O inimă ce simte o dată se zdrobește!...
De mic Fatalitatea în cartea ei m-a-nscris
Să trec prin astă lume cum trece un proscris,
Dar plâng că nu văd cerul ce-n ochi se oglindește
Prin ochiul Omenirii la inime transmis!
De câte ori în taină, creând o lume-ntreagă,
Distrug pe cea reală, rup lanțul ce mă leagă,
Și pentru alte zile mă simt că sunt născut
Familii, țări, fruntarii, le șterg prin cugetare,
Și ridicând pe tronu-i familia cea mare,
În patrie comună văd globul prefăcut!
Simțiri mici și înguste din epocile noastre,
Destule generații în scutecele voastre
Le-ați înfășat, și ele, tot prunce au rămas
Al secolului nostru cu secolul din urmă
Voi sunteți compromisul spre-a face un nou pas; ...
Făcutu-l-ați?... Răspundeți, căci secolul se curmă
Și celălalt de-acuma ridică al său glas!

Ah! inima de lacrimi mi-o simt atât de plină; ...
În locu-vă, răspunsul, sunt ele care-l dau!
Mai mult ca totdeauna povara ne înclină
Și se refuză pâine acelor care n-au!
Mai mult ca totdeauna pământu-acesta mare
Nu poate să hrănească pe toți câți a născut,
Mai mult ca totdeauna, nimic e-o cugetare,
Ș-o frunză e poetul de crivățe bătut!
Săracul și bogatul n-au loc l-aceeași masă
Ș-aceeași atmosferă pe univers apasă,

Schimbarea nu există decât în proceduri;
De sunt zâmbiri pe buze, în suflete sunt uri;
Disprețul covârșește pe-acela ce nu știe
Că lumea este-o casă de joc de stosărie
În care se despoaie prin orișice mijloc
Și că se-ngăduiește să aibi prin pozunare
Cărți bine măsluite spre-a face bancul mare,
Destul să nu te prindă vreun altul mai excroc!

Eu nu visasem lumea, desigur, precum este,
Și când mă deștept astăzi ș-o văd fără de veste,
Îmi vine câteodată să mă ascund, să fug,
Sau singur, fără milă, smintit, să mă distrug,
Să nu mai văd lumina din cerul plin de soare,
Și haina vieții-n zdrențe s-o lepăd la picioare!

Sărmani copii ce încă la sân de scumpe mume
Zâmbiți acestui soare, neștiutori de lume,
Voi, care-aveți un suflet umplut de bunătate
Și care-aveți să pierdeți acea virginitate
De cugete-aurite din inimi inocente,
Nențelegători încă de-aceste lungi lamente,
Cu frunți mult mai senine c-al cerului azur,
Cu suflete curate ca focul cel mai pur,
De e ș-a voastră soartă ca să intrați ca mine
În cercul unui haos de inimi în ruine,
Închideți ochii voștri; ...Muriți; nu mai intrați;
Veniți curați în lume, ieșiți din ea curați!

Ce?... Plânsul mă îneacă și nu mai am putere
Să-năbușesc în mine accentul de durere
Când mumele m-ascultă c-o tristă-ncremenire,

Privindu-și copilașii cu inima-n privire!
Ce?... Dragile ființe să moară?... Înapoi!
Mori tu, poete searbăd, cu drojdii amărâte,
Din care pornești lumii neîmpăcat război!

Să mor!... Zilele mele sunt astăzi hotărâte...
Nenorocite mume, e prea târziu să mor!
Dar dac-acea femeie ce-n pântecile sale,
În zilele-i frumoase de glorii triumfale,
Când supunea destinul c-un zâmbet răpitor,
Ursită-a fost să poarte pe bietul visător,
O! dac-acea femeie ar fi putut să știe
Ce soartă pregătindu-și îmi pregătește mie,
Nu ar fi fost mai bine cu mâini nendurătoare
Să mă omoare-ndată și-apoi să se omoare?

Societate crudă, acuzatoare vecinic,
Sunt mulți care lumina cerând-o l-al tău sfeșnic
S-au ars, ș-ale lor inimi ca niște urne sfinte
Păstrează-abia cenușa din mii de simțăminte,
Sunt mulți care-n mijlocu-ți și-aduseră junețea,
Ca să-ți împrospăteze cu dânsa bătrânețea
Tu, absorbind degrabă prinoasele pe rând,
Te-ai folosit de ele și i-ai privit căzând,
Și-n loc ca să-ntinzi mâna victimelor simțirii,
Ai râs. – Fatale timpuri! Când plânsul nu excită
Decât râsul ironic sau mila ipocrită.
Asupră-vă: planeze blestemul Omenirii!

Poeții

De ce ca norii cei de iarnă
Ce vin pe câmpuri ca s-aștearnă
Lungi strate de zăpadă,
Se strâng pe unele frunți june
Nori viforoși, sumbre furtune
Ce se-mbulzesc grămadă?

Ori nu mai este-n ceruri soare,
Și-n lume viață râzătoare
Misteruri și amoruri?
Ce patime-i însuflețește?
Vrun vis nebun îi urmărește
Cu vecinicile-i doruri?

De sunt nebuni, voiesc să-i apăr,
Că-n ochi au fulgere ce scapăr'
Schântei de poezie,
Și nu e rar să se întâmple
Să poarte-o lume între tâmple
Pe care să n-o știe!

Cu ei vorbesc frunzele-n cale,
Cu ei și apele pe vale,
Și bolțile albastre!
Iar dacă au un corp de tină,
Cu sufletele în lumină
Plutesc mai sus de astre!

De suferinți, ei sunt exemple,
Când mor li se ridică temple
Și falnice statuie!